

gør. Hvis kommunerne ikke følger de retningslinjer, vi udstikker, så hjælper det ikke noget at skærpe retningslinjerne. Så det vi skal have fat på, er at sørge for, at kommunerne rent faktisk overholder de retningslinjer, der er udstukket for dem, at de gør, som vi pålægger dem i lovgivningen.

Så spørger hr. Kim Sejr til sidst, hvem der ved, hvad nødvendigt tilsyn er. Jeg mener i hvert fald ikke, at det er os herinde, der kan vurdere det i den enkelte sag. Jeg mener derimod, at det f.eks. er den sagsbehandler, der har kendskab til det enkelte opholdssted. Den sagsbehandler, der har kendskab til det enkelte barn og ved, hvor stort behov der er for netop dette barn på netop dette opholdssted. Man kan f.eks. have erfaringer fra andre sager, eller man har tidligere erfaringer med det enkelte barn eller den enkelte unge.

Jeg synes, det er meget væsentligt og vigtigt, at vi her på Christiansborg erkender, at der er mennesker, der ved meget mere i detaljen om mange af de områder, vi behandler herinde.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg undskylder meget, at jeg rent faktisk ønsker at få at vide, hvad det er, der bliver vedtaget her i dag. Sidste år i januar måned kom vi med et beslutningsforslag, hvor der bl.a. var en pind om, at man skulle involvere familien. Vi har aldrig på noget tidspunkt talt imod. Det, jeg bare stilfærdigt ønsker at få at vide, er, hvad forskellen er på fru Pia Kristensens opfattelse af denne pind og så fru Charlotte Dyremoses, og hvad det rent faktisk er for en fortolkning, der eventuelt bliver udformet i lovgivning.

Jeg spørger stilfærdigt: Kommer der en ændring af serviceloven? Er fru Charlotte Dyremose af den opfattelse, at det her handler om, at nu skal børnene hjem til den gamle bedstemor eller den søde onkel? Fru Charlotte Dyremose har talt om familierådslagning og inddragelse af familien. Fru Pia Kristensen taler om noget helt, helt andet, og derfor vil jeg da meget gerne have at vide, hvad det er for et flertal, der står bag denne pind, og hvad det betyder konkret. Det synes jeg da er et ganske stilfærdigt ønske at have.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg er alvorligt bange for, at vi er ved at miste billedet af, hvad det er for nogle børn, vi taler om. Jeg tror ikke, nogen er uenige om inddragel-

se af familien og alt det, der jo allerede står i serviceloven, det er vi i hvert fald ikke. Men ganske, ganske mange af de her børn har jo et voldsomt behov for pædagogisk, fagligt kvalitativ behandling. Der er det altså ikke nok, at det er en sød bedstemor, og derfor skal vi lige huske proportionerne, sådan at det ikke kommer til at lyde som om, at tanten eller naboen kan klare det hele.

Så vil jeg godt vende tilbage til det med magt-anvendelse, for det, jeg rent faktisk bruger det til, er sådan set bare en præcisering af de regler, der er i dag. Det var ikke udvidelsen. Jeg har nemlig undret mig såre over, at når man kan lave en stor fin rapport og kan skrive:

»Flere amter har over for arbejdsgruppen anført, at reglerne for magtanvendelse i opholdssteder, botilbud kan opleves som uklare.«

Så er det vores opgave at gøre dem klare. Det handler nemlig rent faktisk om, hvordan man behandler de børn, som vi har taget ud af deres hjem, for at de skal være et andet sted. Det i sig selv er en social begivenhed og pålægger os et voldsomt ansvar. Det er såmænd bare det, jeg spørger til.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Til fru Anne Baastrup: Det var min opfattelse, inden vi gik i Folketingssalen i dag, at Dansk Folkeparti og jeg er jo meget enige om, at familierådslagning er en god ting, at det for nogle børns vedkommende kan være en fordel også at inddrage familien f.eks. i, hvor man skal anbringes. Jeg har nu hos fru Pia Kristensen fået bekræftet, at vi er fuldstændig enige om dette.

Kl. 14.40

Så siger fru Sandy Brinck, at nogle børn har behov for behandling, også en behandling, som familien og netværket ikke nødvendigvis kan stå for. Det er jeg meget, meget enig med fru Sandy Brinck i, og det er også netop derfor, at jeg til sidst i min ordførertale siger, at familien skal overvejes som en mulighed, hvis det er muligt og hensigtsmæssigt.

Vi taler selvfølgelig kun om de situationer, hvor det er muligt og hensigtsmæssigt. Det, der er vigtigt for mig, er, at vi gør det bedste for det enkelte barn, og der mener jeg, at vi bør tage hensyn til, at det kunne tænkes, at det bedste for det enkelte barn var at blive anbragt i nærmiljøet. Men hermed er på ingen måde sagt – og hvis jeg har udtrykt mig uklart over for fru Sandy Brinck, så er den misforståelse hermed ryddet af